

Szülőföld

*Házak gyümölcsfák öreg udvarok ahol rongylabdánk
 fölszállt a magasba és vissza nem hullt hiába is
 vártuk percekig vártuk azután meguntuk és ismét
 vártuk most már évekig azóta fényes csillag lett
 belőle ó aranyföldünk rongyos csillaga aztán az
 ajtó utána veszett addig nyitottuk csuktuk és nyi-
 tottuk amíg a semmit fogtuk már kilincsként de még-
 sem tudtuk a semmit lenyomni pedig kezünkben átmele-
 gedett ó meleg semmi otthon semmije miért nem nyitod
 eltűnt kapuinkat melyek mögött a tavasz hoz virágot
 nyarak cséplőgép-mormogása hangzik mindent befed a
 tél fehér irlalma porrá esővé jéggé vált kapuk szülő-
 földünk kitérült semmije innen indulnak igaz útjaink
 ismerős utak messzire kanyargók de ki letért már tol-
 vajútra tévedt ha az is elfogy az utas megáll ő az
 utas és ő az útonálló útonálló az úttalanságában mert
 aki hűtlen kifosztja magát vezessetek hát hűséges utak
 hogy őrizhessék féltett kincseinket életünk bérét ne-
 szesemmijét ismerős utak ismerős kövek kemények mint a
 ledöntött igazság egyik kődarab bástyánk omladéka mási-
 kat árvíz sodorta a hegyből kikerüljük az ismerős sötét-
 ben rátalálunk ha építésre kell omló falak és születő
 falak örök omlás és örök építés vártemplomok fehér búbos
 kemencék százados gonddal megácsolts faházak bennük idők
 végtelen oszlopa százezer tömbház beton pagodája csikor-
 gó kútgém távoli harangszó kémények felkiáltójelei utak
 pora fájdalom gyógyítója katedrális és visszhangos
 homály a kőszószékbe befalazott ördög kárhozott ar-
 cán megkövesült könnyek mint vén turista néz le rá a
 sors nem rebbenő háromszögletű szemmel ki látott egy
 s mást nevezetese a tereken élet és fiatalság boldog
 szerelmek vidám pillantása egymás szemében lesnek üd-
 vösségre vígságunk legyen arcunkon komollyá a sátán
 kínján pedig földelülünk eleven arcok kőbe meredt
 arcok hirdessék mindig földünk igazságát érénynek üdv
 jár bűnnek kárhozat szülőföld béke és türelem földje
 fiaid munkája és parolája általunk él mint mi termő
 porából más föld kivethet úzhet kitagadhat de ebből
 lettünk ezé fogunk lenni miénk a múltja és a jövődjé
 pörölhetetlen birtok a világban szülőföldünk öröklött
 kötelesség féltett semmink elherdált mindenünk.*

Anyanyelv

Gyermekdal amit régen elfeledtünk siratóénekek létünk siratása ha lesz még aki fennhangon sirassa a vak és végképp süketült világban ringó bölcsőnk imbolygó ladikunk menyegzőruhánk és halotti ingünk lelkünk egyetlen uniformisa ha átcseréljük lelket is cserélünk miként is váltunk másik emberséget mikor formája végképp ránk szabott megcsodált dísz szálnalmas meztelenség évezredek fájdalmas tűi varrták hozzánk öltötték sorsunk fonalával hogy sajogjon a sajtás legyen édes ha rejte-zünk változzék pörreséggé de a világban ékesség legyen anyanyelvünk himnuszunk szisszenésünk nyomasztó jog gyönyörű kötelesség jajszó vigasz szerelmi vallomás testvériségünk örök hiszekegye érdes szólam a világ dallamában sorsvállalás szabadságszeretet anyanyelvünk kincsünk és tartozásunk belőle vesszük ritka aranyunkat amivel egyre többel tartozunk anyanyelvünk eltékozolt megőrzött szilárd pontunk és életünk köre míg forgásából plánéták születtek fénylő napokból végtelen világok mi világának lakói vagyunk vele forgunk a kozmikus terekben bolygó igén melléknév úrhajón mert egy a szó és egy a végtelenség egyként értelmes és fölfoghatatlan úgy tud a születő is megszületni ha életére rátalál a szó az anyanyelv szent káosz és teremtés olyan világos milyen a világ fohászkodás és ősz blaszfémia üdvösségünk és parázsló gyehennánk diadalívünk és botránykövünk anyanyelvünk őseink nehéz lépte amíg köveit rendületlen hordták dűlásokban és elnyomattatásban emelked-jék ki rettentő özönből tűzözönből és örök vérözönből szavakból égbe nyúló Ararát sziklát mégis mindig kell cipelni egyre csak föl az örök meredeknek ahogy a hitregéknek kárhozatja úgy hordjuk önként megnyert szabadságban jogával él ha görnyed Sziszüphosz visszük a sziklát ami tán legördül rajta az idők bevéselt jelével szavakkal még ha közben megkopottak vagy egyre inkább ért-hetetlenebbek és a magasból úgylis lezuhannak de hátha mégis megállnak a csúcson hogy új sziklákat még fönnebb cipeljük az emberségünk kényszerű jelének mert átkozott mind aki megtagadja szabadságát vagy örök büntetését az anyanyelv a sosem kész magasság Babel tornyának ránk mért omladéka Kelet és Nyugat siratófala Észak és Délnek siratófala hogy örülhessünk annak ami elmúlt és kesereg-hessünk az eljövendőn mint minden nyelven minden építő anyanyelvünk igazunk hazugságunk sok nyelv miénk ha tudunk rajta szólni de hallgatni csak konok anyanyelven örökre elnémulni így tudunk mindegy nekünk ha töredék ha emlék pusztult betűk a kidőlt sírkövön melyről az idő nevünk is letörli és mindegy ha a jövő hirdetője boldog

*világról égő jeladás küzdünk anyanyelvünkbe öltözötten
emberségünknek uniformisában ha egyszer volt is mégis
véglegesség halotti ingünk menyegzőruhánk*

TOLNAI OTTÓ

Kétsoros

*ordasgyűrűben
kistál kocsonya*

Tolsztoj

*gróf tolsztoj leo nagy életművéből
egy kis jasznajapoljana-i naplóbejegyzés foglalkoztat leginkább
úgy is mondhatnám az az idő-tér-személyiség nélküli
kis álomjelenet az én tolsztoj leóm
az én színházam/filmszínházam
el akarja kergetni a fiát
s aztán restelli hogy erőszakot alkalmazott
de azt is hogy ha már erőszakkal élt miért nem ért célt
és akkor következik az a bizonyos szék-jelenet
„A fiam pedig egyszerre csak fogja magát, és megpróbál
a fenekével leszorítani a székről, amelyen ülök.
Sokáig tűröm, azután felugrok, és a széket ütésre lendítem.
Fiam futásnak ered. Még jobban resteltem magam.”
egy történelmi kisfilm (scifi a múlttól ahogy bertolucci mondaná)
forgolódott bennem az elmúlt évtizedek folyamán
egy történelmi kisfilm amelyben semmi sem történik
csak a csizmás gróf és a fia végtelen tusája a széken
ülnek a széken és fenekükkel próbálják leszorítani egymást
milliméter ide
milliméter oda
hol az egyiknek sikerül
hol a másiknak egy kis területet szereznie
az arcuk mozdulatlan
csak ülnek a széken és fenekükkel próbálják leszorítani egymást
és ez így végtelen*